

5

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-68/02

Osijek, 17. studenog 2004.

ŽK/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na br. K-18/03

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 5. u vezi s člankom 363. stavkom 1. ZKP, protiv presude Županijskog suda u Osijeku br. K-18/03 od 6. travnja 2004. godine, u postupku protiv **Nikole Ivankovića i Enesa Viteškića** zbog kaznenog djela iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, podnosim

ŽALBU

- Ad I. presude - zbog odluke suda o kazni (članak 370. stavak 1. ZKP),
- Ad II. presude - zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 369. stavak 1. i 2. ZKP).

Ad I. presude

Pobijanom presudom, u njoj točki I, oglašen je optuženik Nikola Ivanković krivim što je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, poblizje činjenično i pravno opisano u izreci te presude, te ga je sud osudio na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina.

U obrazloženju presude (str. 14) sud je izložio koje je sve olakotne i otegotne okolnosti uzeo u obzir pri odmjeravanju kazne. Dakle, sud jeste ocjenjivao koliki će utjecaj pridati utvrđenim olakotnim i otegotnim okolnostima u smislu hoće li odabrana vrsta kazne (zatvorska) pri odmjeravanju njenog trajanja biti kraća ili duža unutar zakonskih okvira. No, držimo da je pri tom ocjenjivanju precijenjen značaj olakotnih okolnosti, a nisu u dovoljnoj mjeri uvažene otegotne okolnosti koje, smatramo, ukazuju da bi kazna po svojoj mjeri trebala biti teža od one primjenjene na optuženika.

Naime, kao olakotne okolnosti sud je optuženiku uzeo to što je sudjelovao u Domovinskom ratu kao pripadnik Hrvatske vojske, što je odlikovan, što je neosuđivan i što je u vrijeme počinjenja djela bio smanjeno ubrojav.

Kao otegotne okolnosti sud je našao težinu posljedica (usmrćeno čak 18 osoba, pretežito starije životne dobi i pretežito ženskog spola), motiv počinjenja (bezobzirna osveta), činjenicu da je optuženik bio predvodnik grupe počinitelja te njegovu upornost (odlučnost) u ostvarivanju nakane.

Usporedba ovih dviju grupa okolnosti upućuje nas na zaključak o manjem značaju onih olakotnih i znatnoj prevalentnosti onih otegotnih koje su takve prirode da djelu daju posebnu težinu. I sud je sam, posebnim detaljnim opisivanjem i obrazlaganjem utjecaja otegotnih okolnosti, zapravo naglasio njihov poseban značaj.

Moglo bi se reći da su utvrđene olakotne okolnosti po svemu prosječne, nenaglašene. Jer, što se tiče prve takve okolnosti, i stotine tisuća drugih građana Hrvatske sudjelovalo je u Domovinskom ratu i nositelji su Spomenice Domovinskog rata jednako kao i optuženik, dakle optuženik se ne izdiže nikakvim iznimnim ratnim doprinosima, niti bi zbog iznimnih ratnih zasluga bio odlikovan. Spomenica domovinske zahvalnosti govori o optuženikovom časnom obavljanju službe kroz određeno razdoblje, i to se optuženiku također mora priznati, ali časno obavljanje službe mora biti pravilo tj. uobičajeni zahtjev koji se postavlja pred svakoga tko obavlja neku službu i stoga ta okolnost nema značaj iznimnosti. Nadalje, neosuđivanost, istina, ukazuje na usklađenost okrivljenikova ponašanja sa zakonom i to treba uzeti kao olakotno, ali neosuđivanost je civilizacijski standard, ona ipak nije vrlina i zbog toga se ne može znatnije honorirati. Nadalje, optuženik jeste smanjeno ubrojav, ali je vještak na raspravi od 8. prosinca 2003. godine relativizirao tu okolnost naglasivši da nije našao elemente koji bi govorili o znatno smanjenoj ubojivosti. Dakle, iako je sud pravilno utvrdio spomenute olakotne okolnosti i uzeo ih u obzir, one ni pojedinačno ni u svojoj ukupnosti ne mogu imati znatniji utjecaj pri odmjeravanju kazne.

Za razliku od njih, utvrđene otegotne okolnosti osobito su izražene. Treba iznova naglasiti iznimnu brojnost žrtava i pri tome naglasiti da je u pitanju zapravo osamnaest ubojstava posve nedužnih i bespomoćnih osoba. Treba naglasiti da se optuženik nije išao svetiti onima (protivnička vojna strana) koji su takav njegov postupak zaslužili, nego je to učinio nad ženama i starcima koji ničim nisu uzrokovali takvu njegovu reakciju. Treba naglasiti da se svetio nad osobama koje je zapravo i poznavao (jer su iz susjednog sela, jer mu je u to selo za jednog Srbina bila udana sestra, jer je u tom selu za njihov mjesni klub igrao nogomet, jer je i u ratu dolazeći u to selo znao tko je od mještana otišao, a tko ostao u selu), zbog čega se gubi apstraktnost u zločinu, a naglašava njegova individualnost (jer optuženik u osvetničkoj nakani ne puca u amorfnu masu njemu nepoznatih osoba, nego točno zna da ubija svoje konkretne susjede). Treba iznova naglasiti evidentnu vodeću ulogu optuženika, od okupljanja grupe u gostionici u Vladislavcima, preko njegove inicijative da odu pobiti srpske civile u susjedno selo, dovoženja grupe u selo vozilom koje je inače dužio, do održavanja visokog stupnja odlučnosti da se djelo počini i dovrši bez preživjelih.

Svakako osobito treba naglasiti i to da je optuženik ovakvim svojim postupanjem znatno ugrozio interese hrvatskog naroda i države u časnoj obrani slobode i suvereniteta, čega su bili svjesni i tadašnji vojni i civilni rukovodioci, što je konkretno oličeno kroz riječi Mirka Grošelja u školi u Vladislavcima da bi počinitelje trebalo povješati te kroz opis dijela sadržaja sastanka u Zapovjedništvu Operativne zone Osijek o neiznošenju stvari u javnost, o čemu je svjedočio general Karl Gorinšek.

Polazeći, dakle, od činjenice da je optuženiku za počinjeno kazneno djelo prema zakonu mogla biti odmjerenka kazna zatvora u rasponu od 5 do 15 godina, pa i kazna zatvora od 20 godina, a uzevši u obzir osobitu izraženost već svake pojedine otegotne okolnosti same za sebe, a naročito težinu njihove ukupnosti, kazna zatvora koja je odmjerenka ne ukazuje se dovoljnom, nego ju je sud, po stajalištu ovog državnog odvjetništva, trebao odmjeriti u dužem trajanju.

Predlažem, stoga, da Vrhovni sud RH preinači pobijanu presudu u njenoj točki I, u odluci o kazni, tako da optuženika Nikolu Ivankovića osudi na kaznu zatvora u dužem trajanju.

Ad II. presude

Pobijanom presudom, u njenoj točki II, oslobođen je optuženik Enes Viteškić optužbe da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, poblizje činjenično i pravno opisano u izreci te presude.

Sud smatra (str. 11 presude) da se glede ovog optuženika, za razliku od optuženika Nikole Ivankovića, kroz provedeni postupak nije utvrdio dovoljan broj činjenica - indicija koje bi bile tako međusobno povezane da bi isključivale svaku drugu mogućnost osim one da je i ovaj optuženik sudjelovao u počinjenju kaznenog djela, ili drugim riječima rečeno sud smatra da nije bilo dovoljno dokaza da bi Enes Viteškić počinio opisano kazneno djelo. Glede optuženika Enesa Viteškića sud drži utvrđenima samo činjenice da je zajedno s optuženikom Nikolom Ivankovićem sudjelovao u utovaru mrtvih tijela u dvorištu Andrije Bukvića te da je u grupi pripadnika HV sjedio na sastanku u zgradi škole u Vladislavcima gdje se Mirko Grošelj obraćao počiniteljima, što zajedno uzevši čini vjerojatnim i njegovo sudjelovanje u počinjenju kaznenog djela, ali ne i nedvojbeno utvrđenim. Te dvije činjenice sud uzima činjenicama - indicijama koje su nedostatne za tzv. sustav (zatvoreni krug) činjenica potrebnih za nedvojben zaključak o sudioništvu optuženika u radnji kojom je ostvareno biće kaznenog djela.

Držimo, za razliku od suda, da su glede optuženika Enesa Viteškića izvođenjem dokaza tijekom glavne rasprave ipak utvrđene činjenice koje, kao i za optuženika Nikolu Ivankovića, potvrđuju njegovo sudjelovanje u počinjenju kaznenog djela. Te činjenice utvrđene su iskazima brojnih svjedoka te one dovode do zaključka da i optuženik Enes Viteškić nedvojbeno jeste počinitelj kaznenog djela opisanog u optužnici.

Zbog presudne važnosti za takvo utvrđenje ovdje treba ukazati na to o kakvim se iskazima i kojih svjedoka radilo, podsjetiti što su ti svjedoci rekli i povezati važne dijelove iskaza relevantnih svjedoka.

Svjedok **Franko Križman** bio je zapovjednik 3. bojne 101. brigade HV. On je naveo da je iza 18. prosinca 1991. godine od Ante Pranjića saznao da je 10 pripadnika Pranjićeve satnije (čete) sudjelovalo u ubojstvu u Paulinom Dvoru, a pored njih još 4 koji nisu bili Pranjićevi vojnici. Temeljem takvog saznanja on je 21. prosinca 1991. godine sastavio popis tih 14 osoba, a dopis s tim imenima uputio je svom zapovjedništvu sa svrhom da tih 14 osoba ne bi dobio pod svoje zapovjedništvo. Na tom popisu 14 osoba nalaze se i Nikola Ivanković i Enes Viteškić.

Svjedok **Dragutin Lizak** bio je dozapovjednik 1. bojne 130. brigade HV. On je svjedočio da je od Ante Pranjića čuo da su Pranjićevi vojnici počinitelji ovoga zločina, i to njih 5 do 6, ali se od imena koje je tako čuo sjeća samo Nikole Ivankovića.

Svjedok **Anto Pranjić** bio je zapovjednik 2. čete 1. bojne 130. brigade HV. On je iskazao da je za događaj saznao od svojih vojnika Peje Čosića i Ivice Jelenića koji su prema njegovoj interpretaciji očito imali neposredna saznanja o događaju. On je u Vladislavcima prisustvovao neformalnom razgovoru u kojem su ova dvojica ispričali da je Nikola Ivanković inicirao zločin, počinitelje vozio u Paulin Dvor vozilom "Caddy", da su razoružali stražara na ulazu u selo i da su pobili sve Srbe u kući Andrije Bukvića. Nakon Ivankovićeva povratka iz zapovjedništva vojne policije u Beketincima, a to bi prema Pranjićevom opisu slijeda događanja bilo već 12. prosinca 1991. godine, on je bio prisutan kada je Nikola Ivanković pred Vladom Burićem ispričao da je njih 12 bilo pijano, da je on predložio da odu u Paulin Dvor i pobiju Srbe te da su to i učinili.

Svjedok **Živko Katić** iskazao je da ima posredna saznanja, čije je ishodište Lazo Kulaš koji je boravio u susjednoj kući u odnosu na onu u kojoj se dogodio zločin, da su među počiniteljima dvije osobe iz Vladislavaca s nadimcima Danguba i Zijo, što jesu nadimci optuženika Nikole Ivankovića i Enesa Viteškića. Da Lazo Kulaš jeste kritične noći boravio u navedenoj kući (radilo se o kući Bogdana Krzmana), to se utvrdilo svjedočenjima njegove žene Vide Kulaš, zatim Stane Pokrajac i Velimira Gavrilovića.

Svjedok **Ivan Delija** bio je zapovjednik voda vojne policije 130. brigade HV. On je naveo da je među 8 do 10 vojnika koje je po naređenju Mirka Grošelja na sastanak u OŠ Vladislavci doveo njihov zapovjednik Anto Pranjić on poznao Nikolu Ivankovića i osobu po nadimku Zijo, što je nadimak optuženika Enesa Viteškića. Prema sadržajima svjedočenja svih osoba koje govore o tom sastanku u školi u Vladislavcima, vojnici koji su tamo privedeni pred Mirka Grošelja bili su privedeni kao počinitelji zločina (dakle, među njima i Enes Viteškić).

Svjedok **Anton Jelenić** bio je vojni policajac u vođu vojne policije 130. brigade HV. On je iskazao da je nakon provjere na mjestu zločina u Paulinom Dvoru, a pri povratku u Vladislavce, Josip Smolčić u vozilu odmah rekao da je mogući počinitelj Nikola Ivanković. Došavši u školu u Vladislavce pronašao ga je kako spava, bio je vidno alkoholiziran i priveo ga je u Beketince u zapovjedništvo vojne policije. Nadalje, ovaj je svjedok iskazao da su mrtve u Paulinom Dvoru u kamion utovarivali upravo optuženici Nikola Ivanković i kako on reče "Zijo", dakle Enes Viteškić. Iz te činjenice logično se postavlja pitanje zašto su baš optuženici to radili, te sam po sebi nameće logičan zaključak da su baš oni to morali raditi upravo kao počinitelji, kao neku vrstu kazne za to što su počinili. Jer vidjelo se po svjedočenjima svjedoka da je to bio vrlo mučan i neugodan posao, ljudi su povraćali vidjevši te mučne scene, pa je logično da se počiniteljima nametne zadatak da taj posao obave upravo oni, iz revolta i kao neku vrstu kazne zbog toga što su te osobe pobili. Anton Jelenić još je svjedočio da je sutradan poslije te noći kada su pokopane žrtve vozio svog zapovjednika Ivana Deliju na sastanak u školu u Vladislavce. Sastanak je vodio Mirko Grošelj. Delija mu je (Jeleniću) ispričao da su tu na tom sastanku počinitelji Grošelju priznali da su počinili ubojstvo. Mi iz ranije spomenutog Delijinog iskaza vidimo da je on tu na tom sastanku prepoznao upravo optuženike Ivankovića i Viteškića.

Svjedok **Josip Smolčić** bio je zapovjednik službe motrenja i obavješćivanja u Vladislavcima, podređen Centru za obavješćivanje Općinskog sekretarijata za narodnu obranu u Osijeku. On je iskazivao da je bio na uvidu i provjeri na mjestu zločina u Paulinom Dvoru zajedno s vojnim policajcima, pa je po povratku u Vladislavce vojni policajac Anton Jelenić u školi pronašao i uhitio Nikolu Ivankovića. Sutradan pred jutro njemu je Anto Pranjic rekao da su upravo njegovi dečki pobili civile u Paulinom Dvoru. Nakon toga njih su dvojica (dakle Smolčić i Pranjic) otišli u Beketince u zapovjedništvo 130. brigade gdje je Pranjic razgovarao sa zapovjednikom brigade Huđinom, a potom su otišli u OSNO u Osijek gdje je Pranjic zamjeniku sekretara Mladenu Pavlovskom ispričao događaj kazujući i imena počinitelja te kao "glavnog aktera" naznačio Nikolu Ivankovića, a među počiniteljima naveo i Enesa Viteškića. Nadalje svjedok Smolčić dao je i vrlo detaljan i slikovit opisa sastanka u OŠ Vladislavci. On opisuje kako je Grošelj vikao: "Idioti, kreteni, treba vas sve pobiti i povješati. Smole, dođi da čuješ što su ovi napravili." Kada je na taj poziv on ušao u tu prostoriju, vidio je u njoj Antu Pranjicu, vojne policajce i kako 7 do 10 gardista sjedi, a baš se njima Grošelj i obraća. Ovdje je važno skrenuti pozornost na sadržaj tih riječi, jer iz njih se vidi da se tim gardistima Grošelj obraća kao počiniteljima zločina, i to stoga jer upotrebljava strašne riječi o kapitalnom kažnjavanju, prijetnje da će ih sve pobiti i povješati. Zar bi se takve riječi upućivale nekome tko nema nikakve veze sa zločinom? Očito je da je Grošelj utvrdio na tom sastanku (pa kako smo već prethodno čuli dobio i priznanja počinitelja) tko su počinitelji zločina. Dakle, to bi bili upravo oni koji su pred njim sjedili, a među njima Nikola Ivanković i Enes Viteškić. Nakon toga Grošeljeva obraćanja, kazuje svjedok Smolčić, digao se Danguba (dakle optuženik Nikola Ivanković) i zamolio da se njemu i toj grupi odobri odlazak na večeru i u disko u Našice. Naime, prema Smolčićevu svjedočenju Grošelj je počiniteljima kao kaznu za ono što su počinili odredio da moraju zauzeti položaje kod tzv. Pumpe između Paulinog Dvora i Ernestinova i braniti ih do zadnje kapi krvi. Iz svjedočenja svjedoka

Vladimira Burića vidi se da se radilo o iznimno teškom položaju, o jedinom mjestu kojim su mogli proći neprijateljski tenkovi, pa se s velikom vjerojatnošću moglo očekivati da bi svi branitelji na tom položaju mogli poginuti. Smolčić je još iskazao da je po Grošeljevoj zapovjedi, nakon što je odobrio zatraženi odlazak u Našice, upravo on (Smolčić) osigurao autobus za taj put. U tom je disku u Našicama bio i Enes Viteškić (što i on sam navodi -vidjeti obranu od 13. rujna 2002. godine u policijskom ispitivanju), ali on braneci se navodi druge okolnosti zbog kojih je bio u Našicama, što s obzirom na iskaze navedenih svjedoka očito nije vjerodostojna obrana.

Svjedok **Vladimir Burić** bio je vršitelj dužnosti zapovjednika 68. bojne vojne policije u osnivanju. Za zločin je saznao tako što mu je te kobne noći Grošelj dao zadatak u vezi s pokopom civila koji su ubijeni u Paulinom Dvoru. On je nadalje iskazao da mu je Grošelj nakon nekoliko dana rekao da su vojnici koji su pobili te civile dobili zapovijed da moraju po cijenu života, do kraja, braniti jedan punkt između Ernestinova i Paulinog Dvora tzv. Pumpu, kao jedini prohodan put za tenkove neprijatelja. Dakle, ovo se njegove svjedočenje može povezati s onim što je o sastanku u OŠ Vladislavci svjedočio Josip Smolčić, pa zaključiti da su kao svojevrsnu vojničku kaznu počinitelji zločina dobili zadatak iza kojega vjerojatno ne bi bilo preživjelih. Zar bi se tako kažnjavao netko bez pravog razloga? Među njima i otuženik Enes Viteškić.

Svjedok **Josip Urban** bio je pripadnik čete 107. brigade HV, koja je kao zamjena 101. brigadi došla u Paulin Dvor i Vladislavce. Kada je opisivao dolazak počinitelja u Paulin Dvor, onda je vozača vozila "Caddy" opisao kao osobu od oko 35 godina. Prema osobnim podacima Nikole Ivankovića vidljivo je da je on tada imao 32,5 godina, a pored toga treba navesti i da je prema izvedenim dokazima Ivanković u svojoj postrojbi kao vozač dužio vozilo "Caddy". Urban nadalje opisuje da su ostali počinitelji bili vidno mlađi, svi oko 20 godina. Prema osobnim podacima optuženika Enesa Viteškića vidimo da je on u vrijeme događaja imao 22 godine. Kad je nakon počinjenog zločina u selo došla vojna policija (a mi prema iskazima Ante Pranjića i Antona Jelenića znamo da su tu ekipu činili Anto Pranjić, Anton Jelenić, Josip Smolčić i Ivica Šimičić) i tražila da im on (Urban) opiše te vojnike koji su ušli u selo, on ih je opisao, a nakon takvog njegovog opisa oni su mu odmah rekli da znaju tko su ti ljudi. Dakle, neposredno po Urbanovom opisu logično se kod naprijed navedenih iz te ekipe vojnih policajaca i zapovjednika mogao stvoriti zaključak o počiniteljima, što je i rezultiralo njihovim kasnijem dovođenjem na sastanak u školu u Vladislavcima, a među njima i Enesa Viteškića.

Svjedok **Mladen Pavlovsky**, zamjenik sekretara OSNO u Osijeku u vrijeme događaja, potvrdio je navode Josipa Smolčića o njihovom kontaktu u navedenom sekretarijatu u Osijeku, kada je obaviješten o događaju u Paulinom Dvoru. On je tada bio zamjenik sekretara za narodnu obranu i po tome nadređen Smolčiću u službi motrenja i obavješćivanja, pa je zato logično da se danas sjeća Smolčića, a više ne pamti Pranjića, jer Pranjić i nije bio u njegovoj strukturi podređenih.

Svjedok **Petar Pavković** bio je načelnik SIS-a 130. brigade HV. On je

iskazao da mu je upravo Josip Smolčić kao voditelj grupe za motrenje i javljanje javio o ubojstvu civila u Paulinom Dvoru. Doduše, on kaže da je to bio Joja, matičar u Vladislavcima, ali mi po onome što smo saznali za svjedoka Smolčića znamo da time Petar Pavković govori upravo o njemu - Josipu Smolčiću. Dakle, po ovome što je iskazao Pavković treba vjerovati da je Smolčić bio dobro obaviješten o detaljima događaja (zahvaljući već i prirodi svoga posla), što se potvrđuje i usporedbom s iskazom samog Smolčića. Nadalje, Petar Pavković bio je prisutan u OŠ Vladislavci kada je na već opisivani sastanak dovedena grupa od 5 do 6 vojnika i kada je on za tu grupu čuo da su otišli u Paulin Dvor i iz osvete pobili civile. Iz te dovedene grupe on je poznavao samo Nikolu Ivankovića, ali iz iskaza drugih svjedoka vidimo da je uz Nikolu Ivankovića među počiniteljima bio i Enes Viteškić.

Svjedok **Pejo Ćosić** bio je pripadnik 2. čete 1. bojne 130. brigade HV. Njegov je iskaz važan glede identifikacije počinitelja, doduše posredno, u tom smislu da on eliminira neke s "Križmanovog popisa", odnosno neke koje kao počinitelje navodi Anto Pranjic, pa se tako sužava krug mogućih počinitelja. Naime, on u svom iskazu navodi odlazak više vojnika u Paulin Dvor na traktoru i u vozili "Zastava 101", što nam govori i objašnjava činjenicu kako je zapravo nastao spominjani široki Križmanov popis počinitelja tj. kako je broj uključenih narastao do brojke 14. Mi sada nakon izvedenih dokaza možemo zaključiti da je od svih tih vozila koja su s vojnicima krenula u Paulin Dvor tamo prvo dospjelo vozilo "Caddy" te da su vojnici iz tog vozila počinili zločin, dok druga dva vozila još nisu dospjela do sela. Ovaj je svjedok opisao da je sutradan tj. 12. prosinca 1991. godine bio prisutan u jednoj prostoriji škole u Vladislavcima, u kojoj se pričalo o zločinu, te je on s još 4 vojnika napustio tu prostoriju. Iz ovakovog se iskaza da zaključiti da su očito sa sastanka s Mirkom Grošeljkom bili udaljeni oni s popisa četrnaestorice koji nisu sudjelovali u zločinu (očito dakle oni iz tih drugih vozila), a ostali su na sastanku oni koji su bili počinitelji. Samo tako možemo razumjeti zašto na kraju svjedoci govore o 3 do 5 ili o 5 do 6 počinitelja. Ovaj svjedok doduše izbjegava reći tko je ostao u toj prostoriji u školi, no to su govorili neki drugi od ispitanih svjedoka pa smo od njih doznali da su između više njih pred Grošeljkom kao poznati ostali Nikola Ivanković i Enes Viteškić.

Svjedok **Karl Gorinšek**, zapovjednik Operativne zone Osijek, u svom je iskazu naveo da je naredio vojničko kažnjavanje počinitelja premještanjem na prvu liniju bojišnice. Time je potvrdio istinitost svjedočenja prethodnih svjedoka o sadržaju sastanka u školi u Vladislavcima s Mirkom Grošeljkom.

Svjedok **Ladislav Bognar**, tada referent u Službi IPD Operativne zone Osijek, svojim je iskazom potvrdio navode Karla Gorinšeka, a k tome još dodao da ti vojnici za kaznu nisu smjeli napustiti položaj na koji su bili određeni, što je zapravo zbog jedinog puta za prodor tenkova značilo sigurnu smrt.

Svjedok **Dražen Aračić** bio je pripadnik 2. čete 1. bojne 130. brigade HV. On je potvrdio navode Peje Ćosića govoreći da je sutradan (tj. nakon onoga dana kada je s Pejmom Ćosićem vozio streljivo na traktoru, što zapravo znači 12. prosinca 1991. godine), i on bio u školi u Vladislavcima, da je tom prilikom i s njim razgovarao Mirko

Grošelj i da mu je rekao da on može ići kući. Dakle, iz ovakvog svjedočenja, a u vezi s naprijed navedenima, zaključujemo da je Mirko Grošelj očito ispitivanjem sudionika suzio onu široku listu mogućih počinitelja od njih 14 na one koji su ostali u školi, dakle i na Nikolu Ivankovića, ali i Enesa Viteškića.

Svjedok **Josip Aračić** bio je pripadnik 2. čete 1. bojne 130. brigade HV. Prema njegovom iskazu i on je s Pejom Čosićem bio na traktoru kada su u Paulin Dvor vozili sanduk streljiva, pa i taj njegov iskaz potvrđuje pojedine djeliće mozaika koji se na opisani način morao slagati da bi se došlo do što cjelovitije slike relevantnog činjeničnog stanja. Odnosno i on govori o upućivanju više osoba u Paulin Dvor, od kojih su neki očito ušli u selo i počinili zločin, a drugi ne, iako su svi tamo krenuli.

Dakle, kada se uzmu u obzir naprijed opisani i citirani iskazi svjedoka, kada se oni slože u jednu logičnu cjelinu, onda se temeljem takvih iskaza opravdano može uzeti da postoji toliko visok stupanj vjerojatnosti, koji se može opisati i kao potpuna sigurnost, za zaključak da je zajedno s okrivljenikom Nikolom Ivankovićem i okrivljenik Enes Viteškić počinio kazneno djelo za koje se tereti optužnicom, odnosno da je to izvedenim dokazima utvrđeno.

Držimo, dakle, da je sud zaključujući drugačije pogrešno utvrdio činjenično stanje pa je zbog toga i oslobodio optuženika Enesa Viteškića od optužbe.

Predlažem, stoga, da Vrhovni sud RH slijedom izloženih razloga pobijanu presudu, u njenoj točki II, ukine i u tom dijelu vrati na ponovno suđenje.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Željko Krpan